

тж цѣлж нощъ и опашка-та му замразнѣла въ водж-тж. По испыталь са веднажъ да ѹ ис-тегли, не излазя. Това е отъ много-то рыбж, помислилъ вѣлка и накъ оставилъ опашкж-тж си въ водж-тж. На разсвѣнуване дошли жени за водж и като видѣли вѣлка, поченѣли да вы-каты: вѣлкѣ! вѣлкѣ! удрете го! Хора-та са стекли, кой съ дръво, кой съ кобылицж и на-паднѣли на вѣлка. Сиромакъ вѣлкѣ са вѣртѣлъ насамъ-нататкъ, додѣ-то му са откъснѣла о-пашка-та и побѣгнѣлъ. Той намыслилъ да си отвърне на лисицж-тж.

III.

Като са наяла съ рыбж, лисица-та намыс-лила да открадне и друго нѣщо¹ и съ това на-мѣреніе вмѣкнѣла са въ еднж кжщж, дѣто и-мало сватба. Вжщци имало забъркано тѣсто въ голѣмъ подлинникъ; лисица-та скочила право въ тѣсто-то² и са оцапала добрѣ. Тя са оплашила и прѣпустнѣла да бѣга. Насрѣщж ѹ кумче-вѣл-че.—Тѣй ли учишь ты а? Знаишь ли, че ма смазахж съ бой?—Ухъ, кумче, кумче! казва ли-сица-та; отъ тебе тече само кръвъ, ами я по-гледни мене—отъ бой сичкыя ми мозъкъ исте-че. Азъ едвамъ вѣрвж.—Наистиннж кумице, ты не можешъ да вѣрвишь; възсѣдни ма да та за-несж до кжщж-тж. Лисица-та го възсѣднѣла и си бѣрбори: *битъ небитъ носи*.—Какво казвашъ,